

יורצא ע"י אברכי הכולל שבמוסדות "יגל יעקב", חולון
בראשות מו"ר עט"ר הרה"ג יוסף מזרחי שליט"א

בטחון אמיתי!

העלון אסור בטלטול במקום שאין בו עירוב | אין לקרוא בזמן התפילה וקריאת התורה

סיפור לשבת

הגאון רבי חיים פלאגי זצ"ל, רבה של איזמיר, הוציא מתחת ידו יבול מדהים של ספרים, שבעים ושנים במספר - מלבד חמישים וארבעה ספרים נוספים שלא הובאו לדפוס כי היו למאכלת אש בשריפה הגדולה שפקדה את איזמיר. את ספרו הראשון חיבר בהיותו בן שש עשרה - ואת כתיבת הספר האחרון השלים יום לפני פטירתו! היבול המדהים של ספריו - בכל מקצועות התורה, בבקיות מדהימה ועיון מעמיק, בפילפול וסברא ועד להלכה הפסוקה - גרם לרבים ממודעיו להניח שאין זה בכוח אנושי טבעי, לכתוב רבבות גליונות. והשמועה עברה מפה לאוזן כי הגאון הנערץ בקי בשמות הקודש ומשתמש בשם הקדוש ל"השבעת הקולמוס", שעל ידו מהירה הכתיבה כמהירות המחשבה. שאם לא כן, אין להבין איך יכול היה לכתוב כה הרבה בזמן כה קצר. הגיעו השמועות לאוזניו של בנו ותלמידו, ממשיך מורשתו וממלא מקומו, הגאון רבי אברהם זצ"ל. נענה ואמר: "ודאי, ידע מו"ר אבי זצ"ל את סוד השבעת הקולמוס, והיה ראוי והגון להשתמש בו ברוב קדושתו וטהרתו וזכותו לשמים. אבל לא הוצרך לכך - שכן כוח הרצון העז וניצול הזמן המוחלט של מו"ר אבא חשובים הרבה יותר מהשבעת הקולמוס ומשימוש בשמות הקדושים!". כיוצא בכך, כתב רבינו בחיי זצ"ל בפרשתינו, שאהרון הניף עשרים ושנים אלף לויים ביום אחד - בדרך נס, שכן, איך יכול אדם בן שמונים וארבע להניף כה הרבה אנשים ביום אחד! אבל חז"ל למדו כאן על גבורתו של אהרון - כי כוח הרצון חזק אף מנס!

הגאון הקדוש רבי יהודה בן עטר זצ"ל, מגדולי חכמי מרוקו, מרבני פאס, עבר ליד חנותו של פחמי. פנה אליו בעל החנות ואמר: "רבי, רעב אני מאוד. רוצה אני לסור לביתי כדי לסעוד, התואיל לשמור על החנות?". "ברצון, בני" אמר הרב במאור פנים. הפחמי קם והלך, ורבי יהודה נשאר לעמוד ליד החנות המפויחת מאבק פחמים. עבר שם הגאון רבי יעקב אבן צור זצ"ל, וראה עומד. שאלו לפרש עמידתו שם. סח לו רבי יהודה דברים כהוייתם: שומר הוא כבוד התורה! נענה רבי יהודה ואמר: "מעודי התקשתי במה שאמר רבינו הקדוש - בירושלמי במסכת כתובות - כל מה שיאמר לי אדם, אעשה. לא הבנתי למה התכוין בדבריו. הן עשיר מופלג היה, ובידו למלא משאלות כל אדם, וחייב היה מצד הדין לעשות כן כגמילות חסד וצדקה. אבל עתה הבנתי. שגם אם היה פחמי פונה אליו ומבקש לשמור על חנותו - ופטור היה מצד הדין, כשאלתו של מר: "והיכן כבוד התורה" - לא היה מסרב, והיה עומד שם ושומר על שקי הפחם. ואם נאה היה לרבינו הקדוש למלא רצון כל יהודי, אף בבקשות מעין אלו, על אחת כמה וכמה חייב אני לעשות כן, ולהשביע רצונו של כל יהודי...".

מספרים, שכאשר נולד **גאון עוינו מרן החיד"א, רבי חיים יוסף דוד אזולאי זצ"ל**, לשבעה חודשים נולד. לא בכה בלידתו, לא מצאו דופק, והיו בטוחים שהוא נפל. השליכוהו ארצה ופנו לטפל ביולדת שקשתה בלידתה וזקוקה היתה לטיפול. והתינוק, הרי מת. מאוחר יותר יקברוהו. באה אם היולדת לבקר את בתה, וראתה שכולן סובבות את מיטתה ומטפלות בה. לא יכלה לגשת. שאלה היכן הילד, והראוהו שהוא מוטל לארץ. גחנה והרימה אותו, חיבקה אותו וחיימה את בשרו, והנה יש פעימות חלשות בדופק, ופעה חלושות. מיד טיפלה בו במסירות, וגם ישראל זכה למרן החיד"א הקדוש, הגאון האדיר בנגלה ובנסתר, אשר כל רז לא אניס ליה, ותורתו כמעין המתגבר. ומה אילו לה היתה באה? ומה אילו היתה באה ומקבלת את מה שאמרו לה: שהתינוק נפל, אין לו סיכויים, דינו קבורה? כמה היה עם ישראל מפסיד, כמה היו הוריו מפסידים, ומניין היה לאותה סבתא כזה נכד גדול וצדיק! בביתם כה רבים מישראל יש כיום נשמות זכות וטהורות, ילדים בעלי נשמות גבוהות של גאונים וצדיקים שיכולים להאיר את העולם כהחיד"א הקדוש בשעתו: "יפתח בדורו כשמואל בדורו". רק שיכילו ההורים להוודי בניהם לגדולות ולחנכם לתורה. כמה נחת ירוו מהם! יהיו לתפארת המשפחה ולתפארת העם כולו, והכל יאמרו: "אשרי אביו שגידלו לתורה!"

(מעייין השבוע)

מטעמים לשבת יחידושים לפרשת השבוע

"בהעלותך את הנרות" (חב)

למה נסמכה פרשת מנורה לפרשת הנשיאים, לפי שכשראה אהרון חנוכת הנשיאים, חלשה דעתו שלא היה עמהם בחנוכה. אמר לו הקדוש ברוך הוא, חייך שלך גדולה משלהם, שאתה מדליק ומטיב את הנרות (רש"י).

במה גדולה הדלקת הנרות מקורבנות הנשיאים?

במדרש רבה נאמר על כך: "הקורבנות כל זמן שבית המקדש קיים היו נוהגין, אבל הנרות לעולם קיימין". אך עם זה עדיין קשה להבין, והלא בזמן שבית המקדש אינו קיים ואין קורבנות נוהגים, הן גם המנורה אינה קיימת? ברם - אומר הרמב"ן - כאן הבטיח לו השם יתברך לאהרון הכהן, שעל ידי בניו החשמונאים יתרחשו ניסים ונפלאות בחנוכה שניה, כאשר ידליקו את המנורה שמונה ימים בפך שמן של יום אחד, ותישאר לדורות מצוה של הדלקת נרות - נרות החנוכה, שנוהגים אפילו בזמן שבית המקדש אינו קיים. כלפי הנרות הללו נתכוון המדרש באומרו: "אבל הנרות לעולם קיימין"...

(מעיינה של תורה)

"ויעש כן אהרן" (חג)

אמרו חז"ל: להגיד שבחו, שלא שינה. ותמוה: וכי יעלה על הדעת, שאהרון קדוש ה', ישנה ממה שמשה רבינו אמר לו מפי הגבורה? אלא אמר מרן בעל ה"חזון איש" זצ"ל, וזה הטבע האנושי, לחדש חידושים, ולהוסיף נופך אישי. ואהרון ילמד אותנו, שעלינו להמנע מכך, ולעשות בדיוק מה שצריך, ולא לחדש דברים חדשים! "צאי לך בעקבי הצאן, ורעי גדויותיך על משכנות הרועים", ללכת אך ורק בדרכי אבותינו הקדושים!

(מעייין השבוע)

"וזה מעשה המנורה מיקשה זהב" (חד)

כתב גאון עוזנו מרן החיד"א זצ"ל: המנורה רומזת לתורה הקדושה. "מנורה בגימטריה - אש, לרמז הכתוב: "הלא כה דברי כאש" והיא "מקשה זהב", מלשון קושי ועמל. כי הרבה טורח וגייעה צריך, כדי להבין את דברי התורה לאשורם, כמו שאמרו: "לא יגעת ומצאת אל תאמין". "עד ירכה", אלו היסודות המרכזיים, "עד פרח" אלו הפרטים, "מקשה היא" ויש צורך בעמל התורה. "כמראה אשר הראה ה' את משה כן עשה את המנורה", כי כל מה שעתידי לחדש נגלה למשה בסיני!

(מעייין השבוע)

"כי ה' דיבר טוב על ישראל" (י, כט)

כתב ה"פרפראות לתורה", שהגאון רבי צבי אלימלך שפירא זצ"ל, כותב בספרו "אגרא דכלה": בכל המקרא מצינו רק שתי פעמים את הביטוי "דיבר טוב". בכתוב שלפנינו נאמר: "דיבר טוב על ישראל". ובמגילת אסתר (ז, ט) נאמר: "דיבר טוב על המלך", (לפי דברי חכמינו, הכוונה כאן למלכו של עולם, הוא הקדוש ברוך הוא). דבר זה בא לרמז, שלעולם ראוי לו לאדם לדבר רק "טוב" על עם ישראל ולהימנע מלקטרג עליו. וכל מי שמדבר טוב על ישראל, כאילו דיבר על מלכו של עולם.

(תורת הפרשה)

חנוך לנער

זכו - שכינה ביניהם

מי השולט?

לפעמים נשאלת השאלה מי יותר חזק, ההורים או הילדים? אם התשובה היא שהאבא יותר חזק מבנו מבחינה פיזית או שהאמא יודעת לצייר טוב יותר מבתה - לא זאת השאלה ולא זאת התשובה. אם התשובה תהיה שההורה יכול להשיג את מה שרוצה מבנו ושלא יעבור על מה שאוסר עליו, זו תשובה יותר מתקבלת, ולכאורה תשובה די נכונה, אבל נראה שזה עדיין לא מספיק. נמחיש זאת עם סיפור, מעשה ביהודי עשיר ונכבד שנסע במכוניתו המפוארת, חיפש מקום לחניה ומצא, והמתין עד שתפנה אותה מכונית שעמדה לצאת משם, כשהתפנה המקום, תפסה אותו נהגת עם מכונית קטנה. הוא קרא לעברה: "לא ראית שאני מחכה למקום חניה זו, ושאתי מבוגר יותר ממך?", היא ענתה לו: "נכון שאתה יותר מבוגר ממני, אבל אני יותר חוצפנית ממך", והמשיכה לדרכה. עשיר זה נכנס בכוח במכוניתו לתוך מכוניתה, ומעך אותה. אחר כך פתח את הדלת ואמר: "נכון, את יותר חוצפנית ממני, אבל אני יותר עשיר ממך, הנה קחי את הפרטים שלי ותתבעי אותי לדין ואני אשלם את כל ההוצאות". כשנתבונן במעשה זה, מי ניצח כאן? לכאורה העשיר ניצח שהרי זה במקום החניה. אבל האמת שאין כאן נצחון כלל, שהרי הוא הוריד את עצמו לרמה שלה. אם היה נוהג אחרת, והיה אומר לעצמו: האם גם אני אתנהג בילדותיות כמוה? היה מחפש לו מקום אחר ואפילו שהיה קשה לו למצוא מקום חדש, מכל מקום בזה היה הוא מנצח, וכי מה חשיבות המקום חניה לעומת ערך עצמו? בספר "שבילי החינוך" הביא סיפור זה כדוגמה שפעמים כהורים ביחס לילדיהם, יתכן שקורה איתנו אותו דבר. בשולחן שבת הילדים מתחילים להשתולל. ההורים בפרט האבא, רוצה להנהיג שולחן שבת בצורה מכובדת. אז מה הוא עושה, מתחיל לרוץ אחר הילדים ולאיים עליהם ולצעוק. ויתכן שבסופו של דבר מצליח בכוח להחזיר את הילדים אצל השולחן. אבל בזה הוריד את עצמו לרמה של הילדים. ומה הרווח הזה? יתכן לרגע שהמצב בבית יצא משליטת ההורים, אבל לא בגלל זה הם צריכים להוריד את ערכם בעיני עצמם ובעיני ילדיהם, על ידי שירדו לרמת הילדים בהתנהגותם. מה צריכים לעשות? קודם כל צריך לחשוב. למשל בשולחן שבת, שיגיד לילדים שרוצה לספר להם סיפור מעניין, או שרוצה להראות להם דבר מעניין. לפעמים מוצאים עצה מוצלחת בשעת מעשה מיד, ושוב הבית חוזר לשלוותו. אבל אם לא מוצאים עצה, עדיף להשאיר את המצב כמות שהוא, ואחר כך כשהילדים ישנים ההורים ישבו ביחד ויטכסו עצה לגבי העתיד. כשמדובר בשולחן שבת, יתכן שהסיבה להתנהגות הילדים נובעת כתוצאה מכך שהסעודה נמשכת זמן רב מידי או שדברי התורה ברמה גבוהה מידי עבור הילדים, וכדומה. ועל כן יש צורך לשיר קצת שירים יותר קלים שילדים אוהבים, מלבד זמירות שבת שהם כבדים. וכן בכל נושא ונושא. יטכסו עצה נאותה וכאשר ימצאו פתרון יעשו זאת בחוכמה. גם אם נראה שגרמנו לילדים להרגיש "מנצחים", הרי שלמען האמת אנו הם המנצחים, ובדרך זו נוביל עצמינו לשליטה גמורה גם על מידותינו וגם על ילדינו, והיה זה שכרינו.

כללי ביקורת

בספר "שנים שהם אחד", מובא שביקורת, במיוחד זו המופיעה בצורת ליגלוג, היא אכזרית ומעבירה מסר של דחיה. אין כל תועלת בעריכת רשימות של תכונותיו השליליות של הבעל. רק בהזדמנויות נדירות מאוד, כאשר באמת אי אפשר להימנע מכך, מותר יהיה לנו לומר לבעל דברים שיגרמו לו כאב. וגם אז, נברור כל מילה בקפידה רבה ונאמר את הדברים בעדינות ומתוך תחושה כנה ואמיתית של אהבה ורצון להיטיב. הבה נדמה לעצמינו שנפגענו, וכתוצאה מכך אנו עומדות על סף מריבה עם הבעל, דבר שאנו יודעות שהוא מאוד לא רצוי. כדי להימנע ממריבה, אנו חשות שעלינו להביע בפנינו את הרגשות השליליים הסוערים בקירבנו, אחרת ניאלץ לשמור את הכעס עמוק בליבנו, ואז עלולה להיווצר בעיה עמוקה וקשה יותר ביחסים בינינו. לשם כך, עלינו לשמור על הכללים דלהלן: הכלל הראשון - עלינו למצוא את הזמן המתאים להבעת רגשותינו. לדוגמה, כאשר הבעל מגיע הביתה, אנו צריכות להמתין עד שיאכל וירגיש נינוח יותר, ורק אז נוכל לשפוך בפניו את ליבנו. נזכור היטב להימנע מלהביע את רגשותינו כאשר הבעל רעב, מאחר, עסוק או עייף. אם לא נשמור על כלל זה, הרי מאמצינו נידונים מראש לכישלון. הכלל השני - לשוחח על הנושא שמטריד אותנו, רק לאחר שכבר אמרנו לבעל דבר מה חיובי ונעים יותר. אין אנו מתכוונות לנהוג בצביעות, או בעורמה. בכך שנדבר באופן נעים, נרוויח שני דברים: ראשית, אופן הדיבור הנעים יכריח אותנו להסיט את מחשבותינו לאפיק זרימה שקט ורגוע יותר. שנית, הבעל עצמו יהפוך לכלי קיבול נוח ורגוע יותר לעניין שעליו ברצוננו לשוחח איתו. טוב יותר היה אילו היינו מעלות את הנושא המטריד אותנו לאחר שקודם לכן כבר שוחחנו עם הבעל על שני עניינים אחרים, אולם כמתחילות, נסתפק בכך שנהיה מסוגלות לשפוך את מר ליבנו לאחר ששוחחנו לפני כן על עניין חיובי אחד בלבד. הכלל השלישי שניחה אותנו בבואנו להביע רגשות שליליים לפני בן זוגנו, הוא: הבה נאמר את אשר על ליבנו בעדינות. מותר לנו לבטא את הדברים הכואבים לנו, אולם עלינו להתאמץ לשלוט בעצמנו. מטרתנו היא להביע את עצמינו, עד כמה שאפשר, באופן הברור ביותר. הבה נזכור שהנושא העומד על הפרק הוא רגשותינו. לפיכך, אל לנו לדרוש שינוי מן הבעל, אין זה מתפקידנו ואין לכך כל שייכות לנושא אותו אנו מעלות. עלינו להתרכז אך ורק במה שמעיק על ליבנו וכלל וכלל לא בנקודות בהן הוא צריך להשתנות ולהתנהג אחרת, כדי לגרום לנו להרגיש טוב יותר. נשנן זאת ונפעל כך, ונזכה לשלום, ברכה וטובה.

עשה לך רב

שו"ת ממו"ר הרה"צ
הרב יוסף מוגרבי שליט"א

אדם שיש לו פרק זמן מסוים קודם תפילת שחרית שמספיק לו לאחד מהדברים הללו, או לימוד של עמוד גמרא או טבילה במקוה, מה יעדיף על פני מה?

מהאדמו"ר רבי אלעזר אביחצירא זיע"א שמעתי שמקוה עדיף והכל לפי הענין שאם יכול לטבול לאחר תפלה פעמים שזה עדיף וילמד דף גמ' או משניות וכי"ב וטוב שישאל את רבו מה טוב עבורו.

מה הדרך וההדרכה בעבודת ה' שידבוק בה בחור ישיבה על מנת לצמוח לאילן גדול בישראל?

מה שקיבלתי ממרן הגרא"מ שך זצ"ל והגר"ע יוסף זצ"ל והגר"י צדקה זצ"ל הוא רק לשבת וללמוד, אין עצות ואין סגולות, לשבת וללמוד ולהתמיד ולשקוד, לחזור ולשנן ולנצל את הזמן ואיך זיל וגמור.

(יג:) ובתוספות מגילה (לב.) וברש"י עבודה זרה (ח.) ד"ה מעין אותה ברכה) והעצה הטובה ביותר היא שמירת העיניים דכתיב "ולא תתורו" וסמך ליה "למען תזכרו".

אני לומד ויש לי חלישות הדעת גדולה מגאונות של רבנים מסוימים שבקאים בש"ס ופוסקים עד אין מספר, ומרגיש אני כי היצר סוחף אותי לבחון בטענה של: מה יצא מימך הרי ממילא אין שום סיכוי שתגיע לגרעין מהגאונות של פלוני או אלמוני. האם טענות אלו נכונות, ואם לא איך אפשר להתמודד איתן?

דע שהזיכרון הוא מתנה מאת ה' ופעמים שהוא בא על ידי שינוי וחזרה אך אין להתפעל מהזכרת מקורות שאינה מורה על שום גאונות או חריפות כל שעליך לעשות הוא להתפלל למי שהחכמה שלו כמובאר בגמ' נדה (ע.) וסוף ההצלחה לבוא

מה הטעם שצריך האדם שיהא לו רב המדריך בעבודת ה' הרי כיום שמצויים הספרים לרוב כל אדם בכל דרגה שהיא יכול למצוא את מקומו בעולמו של הבורא וא"כ למה זקוק האדם לרב?

בספר תורת אבות (ערך תלמיד ורב) מביא שהבעש"ט הקדוש זיע"א אמר: "פעלתי אצל השי"ת שמיום שירדה נשמתי לעולם לא יסתדר אדם ללא רב, ודרשו רבותינו שהתורה"ק נקראת סם, זכה נעשית לו סם חיים, לא זכה נעשית לו סם המוות. ועתה נתאר לנו אדם שיכנס לבית מרקחת וירצה תרופה ומזור למכאוביו היתכן שיקח סם ללא רוקח או מרשם מרופא? והלא הכל שם סמי מרפא? ולכן צריך רב שידריך בעבודת ה' לפי טבעו ושב ורפא לו.

מה העצה לזכור את הלימוד שלומד האדם? בדברי חז"ל מצינו עצות רבות. ראה בגמ' הוריות

אל תקרי הליכות אלא הלכות

ומיד ענווה היא.

בכל המקומות שהתירו לשנות בדיבור, הוא דוקא כשאי אפשר בענין אחר, אבל אם אפשר לו שלא לשנות - אין לו לשנות. וכן אם מוכרח לשנות, יש לו למעט בשקר ככל שיוכל. ואם אין אפשרות למעט אזי רשאי הוא לשנות לגמרי במקומות שהתירו לשנות.

מי ששמע דין ונראה לו שהלכה כך, מותר לאומרו בשם אדם גדול כדי שיקבלו את דבריו.

אם חבירו רוצה לומר דברי תורה, ושואל אותו: "האם כבר שמעת מה שפירש פלוני על פסוק זה", והוא באמת כבר שמע את הפירוש, עם כל זה מותר לו לענות ולומר "לא שמעתי", הואיל ויש לחבירו הנאה בזה שאומר לו חידוש שלא שמע, והרי הוא עושה בזה חסד עם חבירו.

אך על פי שאמרו חכמינו (גיטין דף ס:): "דברים שבכתב אי אתה רשאי לאומרם על פה", מכל מקום כל דבר שרגיל ושגור בפי הכל כגון קריאת שמע וברכת כהנים ופרשת התמיד וכיוצא בהן - מותר. ועל כל פנים מותר למלמדי התלמוד תורה לצוות לתלמידיהם שישננו פרקי תנ"ך בעל פה.

(לימוד התורה)

ביחוד השם, שיש בקריאה המשכת אורות מלמעלה, אבל אם אומרו דרך לימוד, אף על פי שבאמת הלימוד הוא מצוה והדברים פועלים, עם כל זה אין הפעולה הנמשכת מן הלימוד כפי הכוונה המיוסדת לזה הפסוק, אלא היא מצוה כשאר מצוות לימוד ועסק התורה, ולכן יכול לאומרו בקול רם.

צריך אדם ללמוד תורה בשמחה, ורבנו האר"י זצ"ל אמר, כי לא זכה לכל חוכמתו הרמה והנפלאה, כי אם על ידי השמחה הגדולה שהיה שמח בלימוד ובמצוות לאין קץ.

האומר אשנה פרק זה, נחשב כאילו נדר לתת צדקה וחייב לקיים את מה שאמר. וכן כשאומר לעשות שאר מצוה דינו גם כן כאומר אשנה פרק זה ונחשב לנדר. ולכן ירגיל אדם את עצמו לומר כל דבר מצוה "בלי נדר".

הרוצה לשנות את הפרק וירא שמה יתירשל בדבר, מותר היה מעיקר הדין לנדור כדי לזרז את עצמו. ומכל מקום בזמן הזה אין לנדור כדי לזרז את עצמו כיון שהיצר הרע יתגבר עליו יותר, אלא אם כן הוא דבר שיוכל תיכף לקיימו שאז יוכל לנדור.

בשלושה מקומות רגילים חכמים לשנות בדיבוריהם, ואחד מהם במסכת, ופירושו הוא, שאם שאלוהו אם בקי במסכת זו, יאמר: לא!

הנכנס לבית המדרש יתפלל יהי רצון מלפניך ה' אלוהינו ואלוקי אבותינו, שלא אכשל בדבר הלכה וכו', וביציאתו יאמר מודה אני לפניך ה' אלוהי ששמתני חלקי מיושבי בית המדרש ויש אנשים שאינם נזהרים לומר תפילה זו, וכנראה שהטעם שלא נזהרים בזה, מפני שהורגלו ללמוד בביתם (ושם לא שייך כל כך תפילה זו), ולכן גם כאשר נכנסים ללמוד בבית המדרש לא אומרים את היהי רצון, ועל כל פנים פשוט שראוי לכל אחד ואחד לומר את היהי רצון ולקיים את דברי הטור והשולחן ערוך. וכתבו בספרים הקדושים בשם הגאון רבי חיים מצאנז זצ"ל, שמשום שהקלו בתפילה זו נתמעטו בעוונותינו התלמידי חכמים, ועל כן יזהר כל אחד לאומרו.

יש הנוהגים לתת שלוש פרוטות לצדקה לפני שמתחילים ללמוד, ואומרים "לשם יחוד" וכו'. כל היגע בתלמודו בצנעה - מחכים שנאמר ואת צנועים חוכמה.

מי שלומד זוהר ותיקונים ומדרשי חכמינו ז"ל, ונזדמן לו פסוק "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד", אין צורך ליזהר ולאומרו בלחש, אלא יכול לאומרו לכתחילה בקול רם, כיון שכל הקפידא לאומרו בלחש הוא דוקא כשאמרו בתוך קריאת שמע שהוא מקיים קריאת שמע

משל ונמשל

לצאת ממנה לעסקיהם ולמלאכתם, אמר ה"חפץ חיים" זצ"ל: **משולים** אנשים אלה לאותו טיפס שהחזיק בידו צלוחית ובה ריח חריף ביותר. משתעשע טיפס זה ברעל ואומר לנפשו: אומנם יודע אני, כי רעל מסוכן בצלוחית זו, אבל שמה תאמר, כי גם טיפות מעטות מן הרעל יסכנו אותי, לא מנה ולא מקצתה. עד כמה שאני מבין, אם אגמע את כל הרעל שבצלוחית בבת אחת, רק אז חיי בסכנה. ודאי שכל השומע יצחק לו, כי ידוע, שרעל מסוכן כזה עלול להמית אדם אף בכמות של טיפות זעירות בלבד. טעות מרה זו טועים אלה המאחרים להיכנס לשבת וממהרים לצאת ממנה ואומרים: שלום עלי נפשי, שהרי סוגר אני את חנותי במשך כל יום השבת, ובזה יצאתי ידי חובתי. מה בכך אם מחצית השעה, או שעה אינני מדייק כל כך בסגירת המפעל או החנות, או מקדים במקצת פתיחתו לפני צאת השבת. בגלל שעה קלה זו לא יארע לי מאומה. טעות מרה היא. תורתנו הקדושה ציותה על שמירת השבת וגזרה ואמרה, כי מחלליה ענושים כרת, או מיתת בית דין. העושה מלאכה רגע אחד לאחר כניסת השבת, או המתחיל לעשות מלאכה רגע אחד לפני צאת השבת כהלכתה כבר מתחייב הוא בעונש נורא זה, הכורת את נפשו משורשה, חס ושלום. שומה על האנשים הללו לדעת, כי הם מסכנים את חייהם בכך (משלי ה"חפץ חיים")

בשעה שבאים אל יהודי ושואלים אותו, מדוע פתוחה חנותך בשבת, כאלו אינך יודע את חומר האיסור של חילול שבת, שכל המחלל את השבת, כאילו כפר בכל התורה כולה? כלום כדאי לבזות כלי חמדה, שניתן לישראל בשל כמה פרוטות ריוח נוסף? בודאי שיבוא וישיב, מה לעשות? מרובים צרכיו של אדם מישראל, ופרנסתו מצומצמת, שכר החזקת החנות, אישה וילדים בבית, שכר לימוד, הלבשה והנעלה וכו' וכו'. נמצא שחייב הוא לעשות מסחר, וכלום אפשר לו שינעל את בית העסק לשני ימים רצופים בשבוע? **משל למי דומה** יהודי זה? לאותו שוטה שדימה ברוב טיפשותו, כי אם יוסיף עוד ברז למיחם, יוכל להוציא ממנו יותר מים, ולא העלה על דעתו כלל, כי לא זו בלבד שאין הברז הנוסף מוסיף מים למיחם, אלא אף מים שיש בו, יכלו ממנו יותר מהר ריבון העולמים, הן ומפרנס כלל, מכין לכל בריותיו את מנת מזונותיהם לכל שבוע לפי אותו שבוע, לכל אדם ואדם במידה, שעלתה לפני רצונו יתברך, לזה בשפע ולזה בצימצום. שופעת ויוצאת מנת פרנסה שבועית זו בחמישה צינורות ברזים, או בשישה. שוטה הוא זה הסבור, כי על ידי פתיחת ברז נוסף יושפע עליו שפע יתר של פרנסה. לא מנה ולא מקצתה! אין כאן שפע יתר של פרנסה, כי אם אותה מנה קצובה המשתפכת ויוצאת בשבעה צינורות. אם כן, מה נשכר אותו יהודי שחילל את השבת?

על המוסיפים מן הקודש על החול, מאחרים להיכנס לשבת וממהרים

להצלחת כל התורמים והמסייעים לעלון

לעילוי נשמת האיש היקר והחשוב **אבי אנוך קור** בן שלמה ופרידה ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת האיש היקר והחשוב מוזה הרבים **ר' חיים אברהם** בן נזירה ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת האיש היקר המזוכך ביסורים **עזרא** בן גוהר ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת האשה החשובה המזוככת ביסורים **פריה** בת מליהה ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת האשה החשובה המזוככת ביסורים **שושנה פרהה** בת סלימה ת.נ.צ.ב.ה

רוצה להיות ממזכי הרבים ולהפיץ את העלון?
052-7647449

להקדשות לתרומות ולכל עניני העלון אפשר לפנות לטלפון: 052-7647449
ניתן לתרום להוצאות העלון ולפעילויות המוסדות גם דרך נדרים פלוס" מכל רחבי הארץ למעוניינים שהעלון ישלח בדוא"ל, נא להשאיר הודעה: yeasa.beracha@gmail.com
כתובתנו: מפרץ שלמה 100 חולון

